

LBRIS

We know
books

—• VIETILE SFINȚILOR •—

Sorina Ciucă   Dragoș Ioniță

SFÂNTUL IOAN BOTEZĂTORUL

CORINT

7. *Mineiul luni august*, Tipografia Cărilor Bisericești, București, 1929.

8. *O teologie a icoanei*, Pr. prof. dr. acad. Dumitru Stăniloae, Editura Anastasia, București, 2005.

9. *Povestiri dionisiate*, Monahul Lazăr Dionisiatul, Editura Evanghelismos, București, 2012.

10. <http://www.doxologia.ro>

11. <http://ortodoxia.rol.ro>

12. <http://www.crestinortodox.ro>

13. <http://trazitii-superstitii.ro>

14. <http://calendarulortodox.ro>

CUPRÎNS

Cuvânt-înainte.....	3
Introducere.....	6
Viața	14
Minuni	49
Cinstire	68
Bibliografie.....	125

VIAȚA

Sfântul Ioan Botezătorul s-a născut în timpul domniei regelui Irod cel Mare, cu șase luni înaintea Mântuitorului Iisus Hristos. Irod cel Mare a fost regele Iudeii, supus Imperiului Roman și împăratului Octavian Augustus, cel care a poruncit realizarea unui recensământ în întregul imperiu. Acest recensământ a prilejuit călătoria Fecioarei Maria și a bătrânului Iosif din Nazaret la Betleem, locul lor de origine, ca să se înscrie, moment în care a venit în lume Fiul lui Dumnezeu. Irod cel Mare a avut zece soții și mai mulți copii, pe trei dintre aceștia

omorându-i el însuși. Tot el a dat poruncă să fie uciși copiii de parte bărbătească cu vârsta de până la doi ani, în speranța de a-L ucide astfel și pe Pruncul Iisus, de a cărui proro-cire de împărat se simțea amenințat. După moartea sa, regatul Iudeii a fost împărțit de către Octavian Augustus între trei dintre fiii lui Irod: Irod Antipa, Filip și Arhelau. Toate aceste amănunte zugrăvesc un tablou al societății acelor vremuri, în mijlocul căreia a propovăduit Sfântul Ioan Botezătorul, pe care a încercat să o schimbe, indicându-i alte repere, bazate pe căință și curățenie sufletească.

Părinții Sfântului Ioan, Zaharia și Elisabeta, erau oameni care îl cinsteau pe Dumnezeu și duceau o viață curată. Deși erau drepti înaintea lui Dumnezeu, nu au avut copii până la bătrânețe, fapt ce provoca o mare durere în sufletul lor. Lipsa copiilor este o mâhnire pentru orice familie, cu atât mai mult pentru

famiile iudaice ale primului secol, care interpretau acest aspect drept o pedeapsă a lui Dumnezeu. Zaharia și Elisabeta s-au rugat întreaga viață pentru binecuvântarea de a avea un copil. Știindu-se oameni dreți, rugăciunea lor nu a izvorât din dorința de a schimba percepția celorlalți asupra lor, ca familie pedepsită de Dumnezeu, ci din dragostea părintească pe care o aveau în suflet. Acea dragoste care apare în sufletele oricărui soți înainte de nașterea copiilor și care îi determină să devină părinți, acea dragoste a lui Dumnezeu pentru noi, care L-a făcut să creeze lumea.

Deși înaintați în vârstă, Dumnezeu le împlinește cererea, pentru că în rugăciunea lor au dat dovadă de stăruință. Rugăciunile stăruitoare sunt întotdeauna ascultate de Dumnezeu, deoarece scot în evidență credința care ne învață că la Dumnezeu toate sunt cu

putință. Sfinții Zaharia și Elisabeta au trăit din copilărie în Legea Domnului. Amândoi descindeau din seminția preotească a lui Aaron, după cum mărturisește Sfântul Evangelist Luca, Zaharia fiind preot, slujitor la templul din Ierusalim. Preoția se transmitea din tată în fiu, părintele Sfântului Zaharia, Varahie (Barac), fiind de asemenea preot.

Zaharia a primit de la Dumnezeu vestea că va avea un fiu în timp ce slujea la templu. Lucrul acesta i-a ajutat pe părinții bisericii să stabilească data sărbătorii zămislirii Sfântului Ioan Botezătorul și, implicit, a nașterii sale. Încă din timpul regelui David, seminția preotească a lui Aaron, din care descindea Zaharia, se înmulțise și devenise cu nepuțință să mai slujească toți membrii ei în templu, împreună. Prin urmare, David a împărțit seminția în 24 de cete, care urmau să slujească

în templu pe rând, câte o săptămână, după cum se stabilise ordinea în urma tragerii la sorți. Această ordine s-a păstrat apoi în dreptul tuturor cetelor, până la venirea Mântuitorului. Fiecare ceată, având peste 5 000 de preoți, și-a ales dintre ei un preot mai mare, numit arhiereu. Zaharia era arhiereul cetei a opta, din care făcea parte. Templul avea o încăpere numită Sfânta Sfințelor unde nu intra decât arhiereul, o singură dată pe an, în luna a șaptea, ziua a zecea, pentru a tămâia (Leviticul 16, 29-34, Evrei 9, 3-7). Luna a zecea din calendarul iudaic corespundea sfârșitului lunii septembrie și începutului lunii octombrie. Acesta a fost momentul în care Zaharia a primit vestea că va avea un fiu: „Și pe când Zaharia slujea înaintea lui Dumnezeu, în rândul săptămânii sale, a ieșit la sorți, după obiceiul preoției, să tămâieze intrând în templu Domnului. Iar toată mulțimea poporului, în ceasul tămâierii, era afară și se ruga. Și i s-a arătat îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului tămâierii. Și, văzându-l, Zaharia s-a tulburat și frică a căzut peste el. Iar îngerul a zis către el: Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunea ta a fost ascultată și Elisabeta, femeia ta, îți va naște un fiu” (Luca 1, 8-13). Pornind de la cele cuprinse în Sfânta Scriptură, făcând legătura între informațiile din Vechiul și din Noul Testament, sfinții părinți au rânduit ca sărbătoarea Zămislirii Sfântului Ioan Botezătorul să fie prăznuită la 23 septembrie, iar nouă luni mai târziu, pe 24 iunie, sărbătoarea Nașterii sale. Biserica a dat și o interpretare teologică zilei de naștere a sfântului. Având în vedere că după solstițiul de vară din 21 iunie ziua începe să scadă, iar noaptea să crească, nașterea sa, pe